

Lovforslaget med Ministerens Tilslutning har faaet i det andet Ting.

Mindretallet kan fremdeles ikke være enigt med Flertallet i, at §§ 7 og 8 til Dels indeholde en utilstedelig Grundlovsfortolkning. I Følge Grundlovens § 12 skal Ministrenes Ansvarlighed bestemmes nærmere ved Lov. I Henhold til dette Grundlovsbud giver Lovforslaget nu nærmere Regler for Ministrenes Ansvar. Der foretages ingen Forandring i Grundloven, hverken i dens Ord eller Aand; det er kun en nøjere Udvikling af Grundlovens Forskrifter, som maa være tilladelig, og som finder Sted i andre Forhold, f. Eks. ved Valgloven.

Mindretallet formener, at det til Opfyldelse af Grundlovens § 12 maa kunne bestemmes, som fastslaaet i Lovforslagets § 7, at en Minister bliver straffskyldig, hvis der opkræves Statsskatter eller afholdes Statsudgifter, som ikke have en saadan Hjemmel, som Grundlovens § 49 kræver, naar han dermed har forbundet den Hensigt at unddrage Optrævningen eller Udgiften fra Kongens eller Rigsdagens Beslutning eller har handlet med Bevidsthed om, at han ikke vilde kunne faa det bevilget af Kongen eller Rigsdagen.

Ligesaa antager Mindretallet, at der, som sket i § 8, kan paalægges en Minister Strafansvar, ikke blot naar der udstedes en foreløbig Lov i udtrykkelig Strid med Ordene i Grundlovens § 25, men ogsaa, naar der udstedes en foreløbig Lov af saadant Indhold og under saadanne Omstændigheder, at han har vidst eller dog har maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes billigt eller stadfæstet af Rigsdagen.

Der maa ikke kunne opkræves Skatter eller afholdes Udgifter eller udstedes foreløbige Love imod Rigsdagens eller et af Tingenes Villie. Bevillingsmyndigheden maa staa frit overfor en Minister i Henseende til, hvad og hvor meget den vil bevilge ham. Kan han ikke faa det nødvendige bevilget, kan han ikke længere være Minister; han maa ikke tage selv, men maa gaa. Saadant finder Sted i alle

konstitutionelle Lande. Det maa erindres, at en Minister frivilligt paatager sig Gerningen, og at han ikke behøver at fungere længere, end han selv vil, saa at han til ethvert Tidspunkt kan fritage sig for Ansvar.

Mindretallet skønner, at efter Flertallets Udvikling vil Rigsretten blive et saadant politisk Tyngdepunkt i vor Forfatning, som neppe har været Meningen. Den Omstændighed, at Grundloven paa Grund af Sagernes Vigtighed og Ministrenes særegne Ansvar m. v. foreskriver, at en særlig Domstol skal afgøre, om en Minister kan drages til Ansvar for sine Handlinger, synes ikke at kunne give Domstolen Kompetence til ogsaa at afgøre, om Lovgivningsmagten har handlet forsvarligt, naar saadant ikke antydes med et Ord. Rigsretten skal alene afgøre, om Ministeren har overtraadt Loven.

Mindretallet skal indskrænke sig til disse Bemærkninger og anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Ændringsforslag:

Af et *Flertal* (Bramsen, Goos, P. G. C. Jensen, Matzen, Sehested og Steffensen):

Til § 1.

1) Paragraffen affattes saaledes:

„Ministrene ere ansvarlige for Regeringens Førelse (Grundlovens § 12) efter de nærmere i denne Lov eller, hvor denne intet andet bestemmer, efter de i den almindelige Lovgivning for Embedsmænds Lovovertrædelser indeholdte Regler.

At en Ministers Handling eller Undladelse er paabudt ved Lov, endelig eller foreløbig, eller ved kgl. Anordning, udelukker ikke hans Ansvar, saafremt Loven i nogen Maade er i Strid med Grundloven eller den kgl. Anordning grundlovs- eller lovstridig.“

Til § 2.

2) a. Paragraffen affattes saaledes:

„For Beslutninger, fattede i Statsraad eller Ministerraad, er enhver i dette til-